Alueella näkyy ihmisen kädenjälki kivikaudesta lähtien tervanpolttoon ja puuntuottoon asti. **PUISTONJOHTAJA TEPPO LOIKKANEN, METSÄHALLITUS**

Kallioiden jyrkkää jylhyyttä

Repoveden kansallispuistossa ja Aarnikotkan metsän suojelualueella näkyy ihmisen kädenjälki. Karut kalliojyrkänteet, lammet ja järvet ovat ominaisia Repoveden luonnolle.

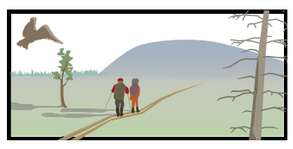

KANSALLISPUISTO-KIERROKSELLA

KOUVOLA, MÄNTYHARJU (MT) Tervajärvi aukeaa harmaana retkeilijän edessä lokakuisena perjantaina. Repoveden kansallispuisto on suosittu retkeilykohde ympäri vuoden.

Kansallispuisto ja Aarnikotkan metsän suojelualue muodostavat melkein 30 neliökilometrin salomaisen alueen. Retkeilykäytössä oleva alue on kuitenkin selvästi pienempi, sillä suurin osa kansallispuistosta on Pahkajärven ampuma- ja harjoitusalueen varoaluetta.

Aarnikotkan metsän suojelualue on metsäyhtiö UPM:n omistama yksityinen suojelualue. Metsähallitus hoitaa sitä.

UPM lahjoitti valtiolle kansallispuistoalueesta osan, kun puisto perustettiin kymmenen vuotta sitten.

”Lahjoitus oli yhtiöltä iso panostus. Tänä päivänä puiston perustaminen ei enää onnistuisi”, puistonjohtaja **Teppo Loikkanen** Metsähallituksesta sanoo.

”Kansallispuistoa ja suojelualuetta käsitellään yhtenä kokonaisuutena”, Loikkanen kertoo alueen hoidosta. Suojelualueen hoidosta keskustellaan muutaman kerran vuodessa kokoontuvassa hoitokunnassa, jossa on Metsähallituksen ja UPM:n lisäksi edustus elykeskuksesta.

Kolme lähtöpistettä

Tervajärvi on yksi kolmesta lähtöpisteestä, jonne retkeilijä voi jättää autonsa. Suojelualueen luoteisreunassa on Lapinsalmen lähtöpaikka ja kansallispuiston pohjoispäässä Saarijärven lähtöpaikka.

Ajoreittiään ei kannata suunnitella kansallispuiston ja suojelualueen halki kulkevan Kuismantien kautta, vaikka navigaattori ja verkon reittipalvelut niin neuvovat. Tie on suljettu sekä etelästä että pohjoisesta Tervajärven ja Saarijärven lähtöpisteiden vierestä.

Järvien ja lampien lisäksi Repoveden maisemaa hallitsee jylhyys. Kymenlaakson korkeimmat kohdat ovat Repovedellä. Sen huomaa kavutessaan ylös ja liukastellessaan kallioita alas.

Geologia, pinnanmuotojen vaihtuminen, pienvedet ja lammilla viihtyvä kaakkuri, Loikkanen luettelee syitä suojella Repoveden luontoa.

Retkeilyreitit kulkevat paikoitellen aivan puolustusvoimien varoalueen rajalla. Sotilasaluekyltit kertovat selvästi, ettei retkeilijöillä ole alueelle asiaa.

Alueen arvokkaimmat kohteet ovat puolustusvoimien alueella, Loikkanen kertoo.

”Ammunnat eivät häiritse luontoarvoja. Ampumisen kumu ei häiritse eläimiä. Varoalueella liikutaan todella vähän.”

Retkeilijöiden käyttämässä osassa kansallispuistoa liikutaan pääosin pienellä alueella, eli merkityillä reiteillä. Reitit kuluvat, mutta muuten luonto ei kärsi kansallispuiston suosiosta.

Reitit on merkitty hyvin. Alue sopii aloittelevallekin retkeilijälle, kunhan kunto kestää maaston korkeuseroja.

Ihmisen kädenjälki näkyy

”Alueella näkyy ihmisen kädenjälki kivikaudesta lähtien tervanpolttoon ja puuntuottoon asti”, Loikkanen kertoo.

”Alueella on vain vähän luonnontilaista metsää. Siellä voi seurata ennallistamistoimenpiteitä, polttoja, lahopuita ja pienvesien kunnostusta, joita ei yleensä näe läheltä.”

Loikkanen pitää aluetta mielenkiintoisena seurantakohteena siitä, miten se palautuu luonnontilaan.

ADRIAN POLLARD

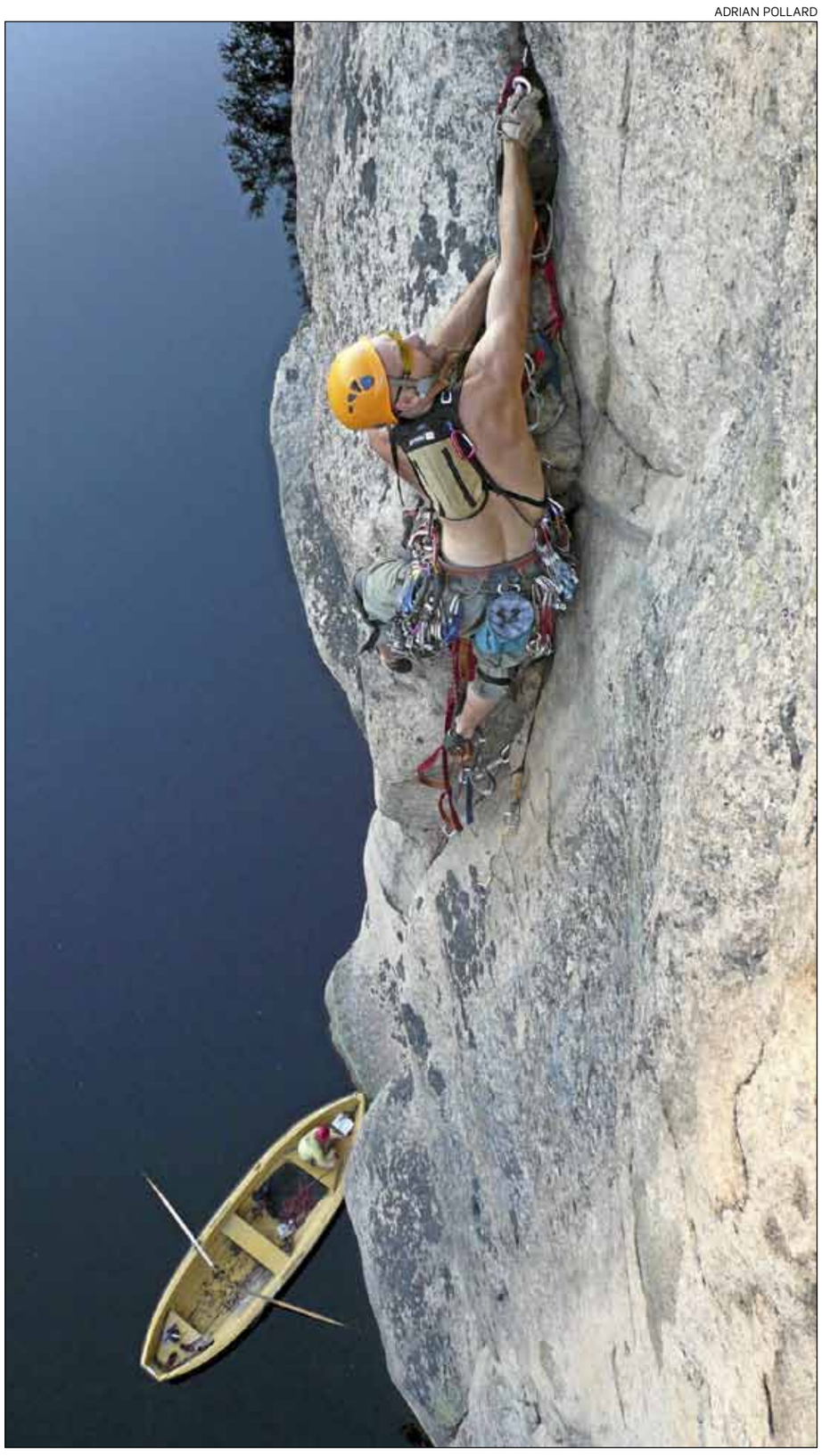

Saku Korosuo kiipeilijöiden hyvin tuntemalla Olhavanvuoren seinämällä. Olhavanlammen veneet ovat kiipeilijöiden käytössä.

HANNA SALONEN

Kuutinkanava rakennettiin alunperin kivetyksi ränniksi ja muutettiin myöhemmin puiseksi uittoruuheksi. Kallioiset jyrkänteet ovat tyypillisiä Repoveden luonnolle.

Esimerkki kulttuurihistoriallisesti kiinnostavasta kohteesta on Kuutinkanava. Se on 1990-luvulla kunnostettu puinen uittoränni.

Kanavan kautta uitettiin tukkeja vielä 1960-luvulla. Nykyään Kuutinkanavan vierellä voi keitellä nokipannukahvit tai laskea kajakin vesille.

Repovedellä on yksi vuokrakämppä ja neljä varauskotaa. ”Ne ovat tosi suosittuja ja varattuja”, Loikkanen kertoo.

Talvelle saattaa vielä löytyä tilaa, hän sanoo. Kodan ympäristö tulentekopaikkoineen on sen varanneiden käytössä.

Tällä tavoin kotia paljon varaavat ryhmät eivät valloita kaikkien käytössä olevia nuotiopaikkoja.

”Kotien varaustuloilla katetaan huoltokuluja”, Loikkanen toteaa.

HANNA SALONEN

KANSALLISPUISTO

Repovesi

Repoveden kansallispuisto ja siihen liittyvä Aarnikotkan metsän suojelualue sijaitsevat Etelä- ja Itä-Suomen, Kouvolan ja Mäntyharjun kuntien alueilla.
Se perustettiin vuonna 2003.
Kansallispuiston pinta-ala on 15 neliökilometriä ja suojelualueen 14 neliökilometriä.

Maisemat muodostuvat laajoista asumattomista metsistä, jylhistä kallio-jyrkänteistä ja kymmenistä kirkkaista järvistä ja lammista.
Kaakkuri pesii alueella.
Vuotuisen kävijämäärän odotetaan ylittävän tänä vuonna 100 000 kävijän rajan.
Lähde: Metsähallitus

Varauskodat ovat ryhmien ahkerassa käytössä.

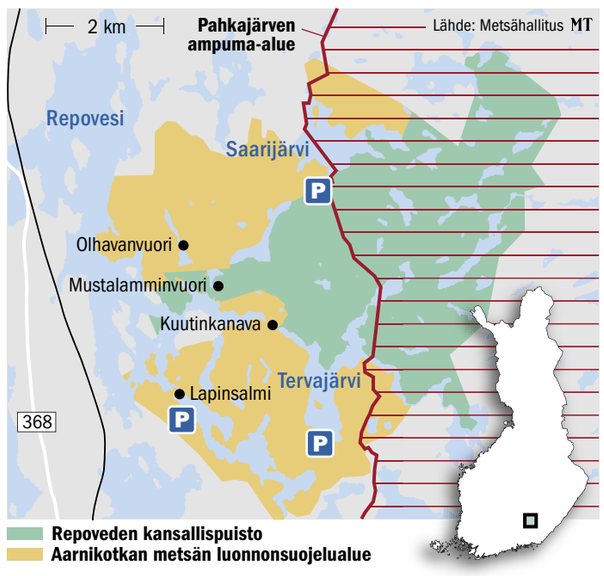

Olhavanlammesta nousee kiipeilijöiden aarre

Repoveden kansallispuiston reunalla, Aarnikotkan metsän suojelualueella on Suomen kiipeilijöiden mekka. Se on Olhavanlammesta pystysuoraan nouseva 50 metriä korkea Olhavanvuoren kallioseinämä.

”Se on Suomen kiipeilyn kansallisaarre”, luonnehtii Suomen Kiipeilyliitto ry:n toiminnanjohtaja **Jari Koski**.

”Tuon laatuisia, noin laajoja ja kauniita ei ole muita.”

Kesäaikaan ja varsinkin viikonloppuisin retkeilijät voivat ihailla kallioseinämällä kymmeniä kiipeilijöitä. Kallio houkuttaa kiipeilijöitä ulkomailtakin.

Kohteen ainutlaatuisuus asettaa myös rajoituksia. Kiipeily on muinaismuistolain nojalla kielletty Olhavanvuoren kalliomaalauksen lähellä.

Uusien hakojen ja porahakojen kiinnittäminen kallioon on kielletty. ”Alue on rauhoitettu. Kalliota ei saa muokata”, kuvailee Koski.

Hän kehuu yhteistyötä Metsähallituksen kanssa esimerkilliseksi.

”Yhteistyötä on tehty yli kymmenen vuotta, siitä asti kun alue siirtyi Metsähallitukselle. Toimimme yhdessä muissakin kansallispuistoissa, ja Olhava on toiminut esimerkkinä niille.”

Kiipeilyliitossa on vastuuhenkilö, joka hoitaa suhteita Olhavan alueelle ja Metsähallitukseen. Liitto tiedottaa kiipeilijöille Metsähallituksen rajoituksista ja muutoksista alueen käytössä.

HANNA SALONEN

MÄNTYRANTA

Osatotuus ei ole totuus

Luonto on siitä hauska, että siitä voi sanoa monenlaista, ihan valehtelemattakin. Luonnon voi esimerkiksi pilkkoa osiin, ajallisesti ja paikallisesti. Mitä pienempiin osiin sen pilkkoo, sitä älyttömämpiä asioita siitä voi sanoa.

Otetaan hehtaari, aivan tavanomainen päätehakkuun ala eteläsuomalaisessa yksityismetsässä. Ja otetaan jokusen päivän aikaväli, joka alkaa juuri ennen päätehakkuuta.

Tuho on suunnaton, sillä aikavälillä ja sillä hehtaarilla, mutta luonnon kannalta se on täysin merkityksetön. Tällaisilla kuvilla metsätaloutta arvostellaan, jatkuvasti.

Otetaan Hannu Hutun vuoden luontokuva 1994, ilmakuva kainuulaiselta hakkuuaukolta rajun maanmuokkauksen jälkeen. Hirvittävän rumasta kuvasta tuli uutinen, vaikka hakkuu oli tehty jo 1980-luvulla ja vaikka tuolloin, siis vuonna 1994, tällaisia hakkuita ei enää edes tehty.

Meillä tehdään jotakuinkin 150 000 hakkuuta joka vuosi. Niistä noin puolet on päätehakkuita. Päätehakkuut kohdistuvat runsaalle puolelle prosentille talousmetsien pinta-alasta. Siinä on ainakin yksi yläraja Hutun kuvan edustavuudelle.

Kuvan, joka ei edes ole luontokuva. Kuvan, jonka valinta todistaa vain luontokuvaraadin halua moittia metsien käyttöä.

Jäikö raadilta havaitsematta, että myös luontokuvaus on metsien käyttöä – ja aika usein kaupallisiin tarkoituksiin? Ehkä ei.

Luontokuvaus on kaupallista toimintaa. Tietenkin raadin kannattaa käyttää myönteistä julkisuuskuvaansa aiheuttaakseen haittaa kilpailevalle metsien käytölle.

Jos raati kuitenkin olisi halunnut kuvata luontoa, se ei olisi pilkkonut sitä osiin, vaan se olisi kertonut kokonaisuuksista. Se olisi ottanut kuvan kauempaa, tai se olisi odottanut ja palkinnut kaksi kuvaa.

Vaikkapa kuvan samasta paikasta nyt, missä kasvaa sankka metsä. Eikö tässä olisi vuosikymmenen luontokuvapari?

No ei, eihän tällainen kiinnosta, ei ainakaan tiedotusvälineitä, jotka ovatkin Suomen liike-elämästä se kohta, missä ympäristöasiat tunnetaan heikoiten – minkä seurauksena ne päästävät tuon tuostakin kaikenlaiset intohimot valloilleen.

Esimerkiksi Helsingin Sanomat on sallinut muutaman toimittajansa vainota sivuillaan kainuulaista metsätaloutta systemaattisesti jotakuinkin vuodesta 1992 alkaen. Jutturumba alkoi Vääkiön tienvarren metsistä, minne HS ei tietenkään ole sen jälkeen palannut, koska se todistaisi luonnon uusiutumista.

Ensimmäisen kymmenen vuoden aikana lehti haukkui kainuulaista metsätaloutta yli 50:n lähes samanlaisen – haastateltavia myöten – jutun voimalla, eikä loppua näy vieläkään. Luonnonsuojelijoiden Metsähallituksesta tekemät tutkintapyynnöt uutisoitiin kuuliaisesti kaikki.

Yksikään tutkintapyynnöistä ei yltänyt esiselvitystä pidemmälle. Sitä ei muistettu kertoa, paitsi yhden kerran.

Kritiikkiin lehti ei vastaa edes julkisuudelta suojassa. Eihän lehti vastannut siihenkään, kun osoitettiin, että näitä juttuja kirjoittanut toimittaja oli erään toisen metsäkiistan yhteydessä jopa väärentänyt haastattelun – siis ollut haastattelevinaan mutta hakenut lausunnot muualta.

HANNES MÄNTYRANTA on Suomen Metsäyhdistyksen viestinnän suunnittelija

FINNFOAM®
MAAN PARAS ERISTE

ÄLÄ UHKAPELAA TALOLLASI
VALITSE ERISTYKSEN VALTTIKORTIT!

Lisää tietoa ja asennusvinkkejä netissä!

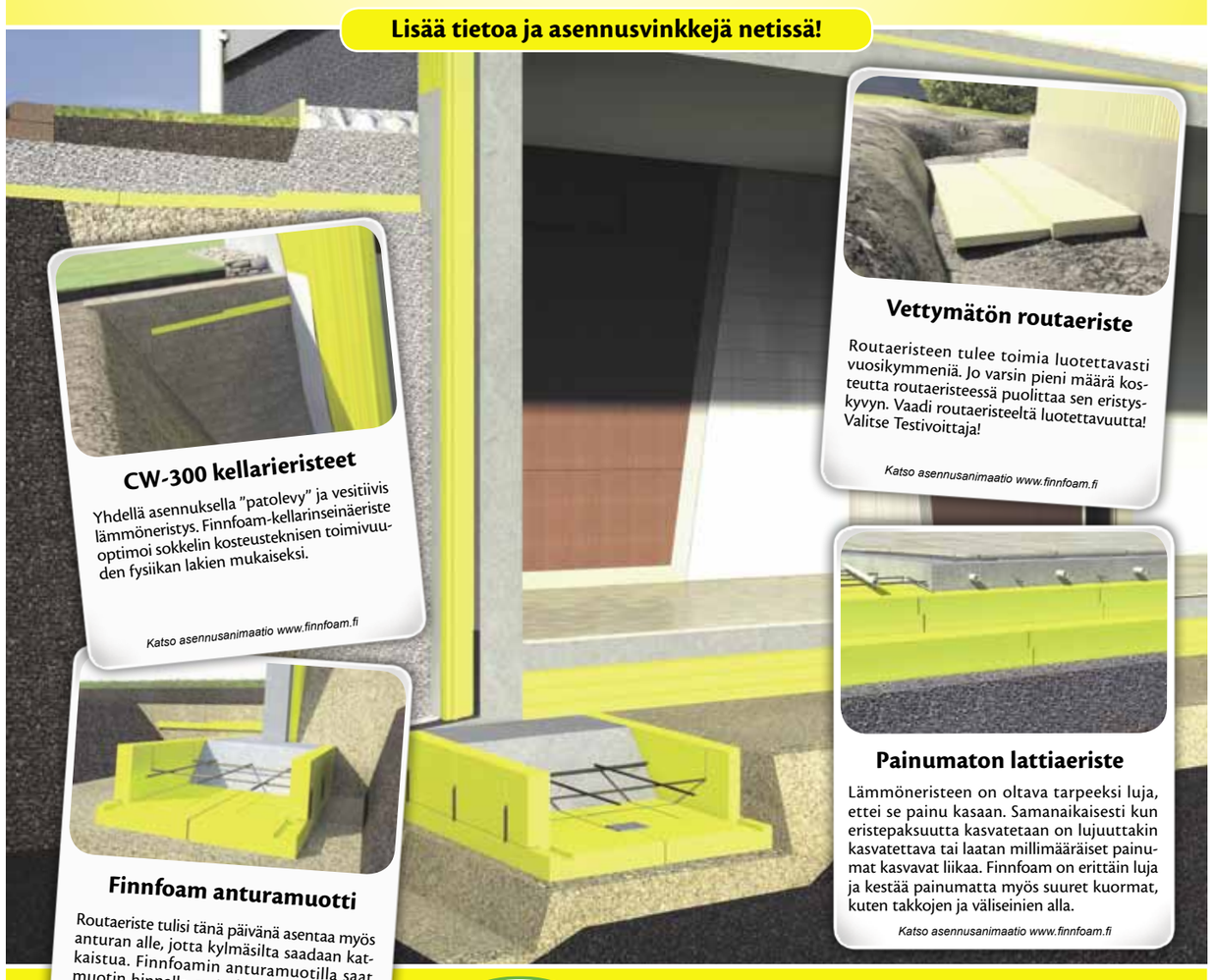

CW-300 kellarieristeet
Yhdellä asennuksella ”patolevy” ja vesitiivis lämmöneristys. Finnfoam-kellarinseinäeriste optimoi sokkelin kosteusteknisen toimivuuden fysiikan lakien mukaiseksi.
Katso asennusanimaatio www.finnfoam.fi

Finnfoam anturamuotti
Routaeriste tulisi tänä päivänä asentaa myös anturan alle, jotta kylmäsilta saadaan katkaistua. Finnfoamin anturamuotilla saat muotin hinnalla myös lämmöneristyksen, joka helpottaa ja nopeuttaa anturavalua merkittävästi.
Katso asennusanimaatio www.finnfoam.fi

Vettymätön routaeriste
Routaeristeen tulee toimia luotettavasti vuosikymmeniä. Jo varsin pieni määrä kosteutta routaeristeessä puolittaa sen eristyskyvyn. Vaadi routaeristeeltä luotettavuutta! Valitse Testivoittaja!
Katso asennusanimaatio www.finnfoam.fi

Painumaton lattiaeriste
Lämmöneristeen on oltava tarpeeksi luja, ettei se painu kasaan. Samanaikaisesti kun eristepaksuutta kasvatetaan on lujuuttakin kasvatettava tai laatan millimääräiset painumat kasvavat liikaa. Finnfoam on erittäin luja ja kestää painumatta myös suuret kuormat, kuten takkojen ja väliseinien alla.
Katso asennusanimaatio www.finnfoam.fi

Vertailu TM ★★★★★ Routaeristetesti TM Rakennusmaailma 8/11

Muista märkätilarakentamisessa www.tulppa.fi
Tulppa® MÄRKÄTILALEVYT SYDÄN PUHDASTA FINNFOAMIA

FINNFOAM OY | puh. 02 777 300 | www.finnfoam.fi